

Dominika Gavláková, 16 rokov, Oščadnica

Fázy môjho smútku

Kráčala som rýchlo. Srdce mi bilo ako zvon. V hlave som mala len jednu myšlienku, *niečo sa stalo*.

Pod nohami som cítila ostré hrany kamienkov, ktoré sa mi cez tenkú podrážku na balerínach, zabárali do nôh. Ani to ma však neprinútilo spomaliť.

Smelo som kráčala ulicami mesta a dýchala vzduch nasiaknutý prichádzajúcim dažďom.

Nado mnou sa sťahovali mračná a celé mesto zahalila nepríjemná tma.

Pozrela som sa na mobil a znova vytočila Dexove číslo. Nič. Zase.

Nervózne som kládla nohu pred nohu a snažila sa, udržať si rovnakú rýchlosť. Bolo to však poriadne ťažké. Bývali sme, totiž, od seba poriadny kus.

Začala som sa potiť. Aj keď sa už už schylovalo k riadnemu lejaku, vonku bolo dusno a ešte stále poriadne teplo.

Skúšala som stále vytáčať jeho číslo. Nikto to však nezdvihol. Snažila som sa normálne dýchať, ale v hlave som mala zmätok. Za tie dva roky, čo spolu chodíme sa toto ešte nestalo.

Nikdy nemeškal na naše stretnutia. Aj keď sa to možno zdá neuveriteľné, on bol ten, ktorý bol všade na čas a vždy mi zdvihol telefón, hoc aj v noci.

Funela som ako parná lokomotíva, len aby, som tam bola, čo najskôr. Keď už som videla červenú strechu jeho domu, zrýchlila som ešte viac.

Prekvapene som pozrela na jeho mamu, ktorá stála pri vchodových dverách a práve pchala kľúč do kľúčovej dierky.

„Dobrý deň," ozvala som sa, keď som si uvedomila, že si ma pani Blacková, zjavne nevšimla.

„Ach, ahoj, miláčik," srdečne sa na mňa usmiala.

Vždy som ju mala rada. Bola ku mne milá a ja som dúfala, že aj ona má rada mňa.

„Čo tu robíš, srdiečko?" opýtala sa a široko sa usmiala.

„Prišla som za Dexom. Nedvíha mi mobil. Mali sme sa o tretej stretnúť na námestí," povedala som a nervózne zvierala v ruke spomínaný mobil.

„To je zvláštne. Isto je doma, tak pod' dnu! Môžeš ísť za ním hore," ukázala na dvere.

Prikývla som a mlčky ju nasledovala dnu.

Vždy sa mi páčil ich dom. Bol celkom obyčajný, ale veľmi pekne zladený. Prevládalo tu tmavé drevo a svetlé farby na stenách. Cítila som sa tu príjemne.

Kráčala som do Dexovej izby, po stromom schodisku. Prsty sa mi nervózne triasli, dych sa mi zasekával a neraz som zakopla, a poriadne sa udrela.

„Dex?" strčila som hlavu do jeho izby.

Nikto sa neozýval a tak vošla dnu. Po celej izbe sa niesla vôňa jeho šampónu a teplá para, ktorá vychádzala z kúpeľne, nachádzajúcej sa, v dverách po mojej ľavici.

Vybrala som sa teda k dverám a ľahko na ne zaklopala: „Dex?"

Žiadna odpoveď, iba môj hlasný dych.

„Dex? Si tam?" zaklopala som, tentoraz silnejšie.

„Haló? To nie je smiešne!Mali by sme sa porozprávať, Dex. Vylez odtiaľ!" to už som búšila na dvere, jedna radosť.

Stlačila som kľučku, ktorá mi prekvapivo umožnila otvoriť dvere. Vošla som dnu, kde ma obalil teplý vzduch.

Naprázдно som otvorila ústa. Moje telo ostalo paralyzované, neschopné pohybu. Výkrik mi uviazol v krku.

Vydesene, ale zároveň fascinovane som civela na úkaz predo mnou.

Dex ležal na podlahe, jeho telo bolo takmer rovné, len nohy mal akosi zvláštne pokrčené.

Okolo jeho hlavy bola obrovská machuľa, krvavočervená machuľa.

Sýtosť tej farby priťahovala moje oči ako magnet. Snažila som sa prinútiť urobiť krok alebo aspoň hocičo iné, ale ja som tam iba stála.

Vedela som to skôr ako sa moje nohy pohli a skôr ako som sa dostala k Dexovi, aby som nahmatala jeho pulz. Cítila som to vo svojom vnútri. Tú krutú, odpornú pravdu. Dex je mŕtvy.

Mŕtvy, mŕtvy, mŕtvy...

Všetko sa zomlelo príliš rýchlo. Bolo to ako sen. Plačúca pani Blacková, zvuk prichádzajúcej sanitky, ruky zdravotníka, ktoré ma ťahali od Dexa.

Bolo ťažké na niečo sa sústrediť. Všetko bolo jedna veľká machuľa. Nevieť ako som sa sem dostala, ale bola som tu. Doma a bez Dexa. Navždy...

Prvá fáza: Nič

Doslova a do písmena. Nič. Bola som prázdna. Bolo to, akoby som sa stále neprebrala z nočnej mory.

Čierne šaty mi vo vetre poletovali okolo kolien. Cítila som, ako mi vietor rozstrapatil vlasy.

Pár pramienkov sa mi uvoľnilo z úhl'adného drdolu a spadli mi do tváre.

Cítila som na sebe všetky tie pohľady, ktoré ma hodnotili, skúmali a ľutovali. Pomalým krokmí som sa vybrala k diere v zemi. Ružu v mojej ruke som zvierala tak silno, až mi jeden z tŕňov prerezal pokožku.

Pozorovala som, ako ruža padala na Dexovu truhlu a za ňou padala, kvapka mojej krvi. Toto bolo moje posledné zbohom. Ruža zanikla medzi ostatnými.

Pozorovala som plačúcich ľudí a v duchu sa seba pýtala, prečo to nerobím aj ja? Mala som pocit, že nesmútim dostatočne. Lenže z môjho oka nepadla ani jedna slza. Necítila som smútok, necítila som vôbec *nič*.

Pripadala som si ako v kine. To, čo sa odohrávalo predomnou, bol len nepodarený film a ja som bola divák, ktorého dej vôbec nezasiahol.

Pozerala som do tváří ľudí, ktorí ma prišli povzbudiť. Videla som, ako sa im v očiach zračila neskutočná ľútosť. Pozerala som sa ako sa im hýbu pery. Ako sa mi snažia povedať pár povzbudivých slov. Ich slová však neprenikali cez hradby, ktoré sa mi v hlave postavili od Dexovej smrti. Netúžila som ich počuť. Chcela som sa s Dexom stratiť v ničote. Nič viac.

Druhá fáza: Samota

Cítila som sa strašne sama. Mala som pocit, že neexistuje nikto, kto by tu bol pre mňa. Každý večer som zaspávala s pocitom bezmocnosti.

Cez deň som sedávala pri okne a pozorovala deti, hrajúce sa na ulici. Pozerala som sa, ako sa usmievali a vyvádzali. Mala som pocit, že ja to už nedokážem. Nedokážem sa usmievať bez Dexa.

Aj napriek tomu, že ma domov prišlo pozrieť veľmi veľa ľudí, cítila som sa sama. Môžu ma snád chápať?

Rodičia sa ma snažili postaviť znova na nohy. Mne na zemi bolo dobre. Aspoň to sme mali s Dexom spoločné. Zem bola náš druhý domov.

Stále som tomu nemohla uveriť. Nemohla som uveriť, že sa to stalo práve môjmu Dexovi.

Bolo to tak strašne nefér! Zatiaľ čo milión ľudí, si každý deň zobralo život, on oň neprávom prišiel.

Možno, keby som v ten deň prišla skôr... Možno by sa nešiel sprchovať. Možno by sa nepošmykol. A možno by ma tu nenechal samú. Samú proti celému svetu. Možno...

Tretia fáza: Plač

Pod posteľou som našla škatuľu, do ktorej som si ukladala fotky. Celkom som zabudla, že je tam. Na spodku škatule, som našla moju prvú spoločnú fotku s Dexom.

Obaja sme mali zmätené výrazy, ale na perách nám pohrával úsmev. Ani som si neuvedomila, že plačem, až kým mi slané slzy nestiekli po lícach.

Už sa to nedalo zastaviť. Z hrdla mi vyšiel priškrtený vzlyk. A potom ďalší a ďalší, a ďalší.

Ani som si neuvedomila, aké oslobodzujúce je to zo seba všetko dostať.

Čoskoro som mala tričko celé mokré od slz, ale ony nie a nie, prestať. Odvtedy neprešiel deň, aby som sa pri spomienke na Dexa nerozplakala.

Slzy ma odhalili. Tým, že som ukázala ľuďom, aká som zlomená, sa cítim zraniteľne. Mám pocit, že by ma takto nemali vidieť.

Mala by som sa pozbierať. Kvôli rodičom. To, že som sama, bol len mylný pocit. Oni sú pri mne stále. Kvôli mojím priateľom. Napriek tomu, že som ich skoro dva mesiace nechcela ani vidieť, to so mnou nevzdali. Kvôli Dexovi, pretože on by to nikdy nevzal. On by sa postavil na vlastné nohy, nech by ho to stálo čokoľvek. Hlavne kvôli nemu.

Štvrtá fáza: Písanie básní

Zdá sa, že písať o svojich pocitoch je oveľa ľahšie, ako o nich hovoriť. Uzatvárala som sa do seba. Ten papier mi bol bližší ako ktokoľvek.

Keď som mala náladu, že by som sa najradšej pobrala za Dexom, vzala som papier a písala.

Verše sa zo mňa len tak sypali. Bolo jednoduché písať, ako mi Dex chýba. Chýbal mi strašne moc. Srdce som mala rozbité na milión kúskov a nech som sa snažila akokoľvek, nedarilo sa mi ho zlepíť dohromady.

Aj dnes som vzala do ruky pero s mojimi iniciálami a písala.

Písala som *o tebe* Dex. O tvojom úsmeve, ktorý mi spôsoboval, že sa mi podlamovali kolená. O tvojom objatí, ktoré ma vždy prinútilo zabudnúť na všetko, okrem teba. O твоjich snoch, ktoré sa zrazu stali *našimi*. O tebe. Vieš čo, Dex? Bola by som radšej, keby som mohla písať *o nás*.

Piata fáza: Spomienky

Spomienky sú so mnou všade. V každej jednej veci, vidím Dexa. V pohári, ktorý minulý rok rozbil tak nešťastne, že sme ho museli odvieť na pohotovosť, kvôli porezanej ruke. V strome, pod ktorým sme sa prvýkrát pobozkali.

Strašne vtedy pršalo, ale Dexovi sa to zdalo maximálne romantické. Mne akurát ten dážď liezol na nervy a pod oblečenie. Dnes by som s ním, ale súhlasila. Nemám krajšiu spomienku. Hodiny som ležala na posteli a pozerala do stropu. Viem, že o mňa mali rodičia strach, ale ja som začínala byť v poriadku. Aj keď spomienky boli to jediné, čo mi po Dexovi ostalo, povedala by som, že to bolo viac ako dost.

Nikdy nezabudnem na všetky tie chvíle strávené s ním. Nikdy nezabudnem na to nemotorné vyznanie lásky. A bohužiaľ, nikdy nezabudnem na ten deň, keď som ho tam našla.

Nechcem povedať, že to takto možno malo byť, pretože si stojím za tým, že nemalo. Mal byť teraz tu, vedľa mňa. Mal ma objat' a povedať, že všetko bude v poriadku. Bez neho nikdy už nebudem úplná.

Vďaka spomienkam, som mala aspoň pocit, že je stále so mnou. A nie je?

Šiesta fáza: Skutočné zbohom

Prstami som prešla po chladnom kameni Dexovho hrobu. Bola som nahnevaná. Ľudia, ktorí mali stáť pri mne, chceli aby som zabudla. Zabudla na *Dexa!* Išla v živote ďalej...

Netvrdím, že sa nechcem posunúť ďalej, ale zabudnúť? To ani náhodou!

Podľa mňa v tomto ľudia robia chybu. Nemali by sa snažiť zabudnúť. Všetko je na niečo dobré, dokonca aj to zlé.

Vraciam sa čoskoro opäť do školy a bolo by dobré, s Dexom sa rozlúčiť tak, ako som sa mala predtým.

Preto teraz sedím na studenej zemi pred jeho hrobom a pozerám sa na jeho fotku. Veľmi pekne sa tam usmieval. Tú fotku som fotila ja, krátko pred *tou* nehodou.

Mračná na oblohe dostávali poriadne rozmery a ja som vedela, že sa čoskoro roztrhnú. Ani to ma však neprinútilo, postaviť sa a odísť. Dnes nie.

Opatrne som položila ruže na tmavý kameň a tentoraz si dávala pozor, aby som sa nepichla o tŕne.

Dexove obľúbené kvety. Ruže, ale aj s tŕňmi.

Pamätám sa, ako mi to vysvetľoval.

„Prečo by som mal meniť niečo, čo je pre ruže prirodzené? Je to, akoby niekto utrhol kúsok zo mňa a zahodil. Milujem ruže a milujem ich s tŕňmi," vrazil mi vtedy.

Podľa mňa sú ruže ako život. Je krásny, ale občas nás pekne popichá.

Rozhodla som sa, že uskutočním všetky naše spoločné sny. Najprv sa dostanem na medicínu. Potom budem pomáhať ľuďom. A nakoniec navštívim všetky tie miesta, ktoré sme navštíviť nestihli.

„Budeš na mňa hrdý, Dex," šepala som.

Z oblohy sa spustil poriadny lejak, ktorý sa miešal s mojimi slzami.

„Zbohom..."